

[Krog Hansen.]

og have den liberale indstilling, som man har. Denne regering står jo for de frie kræfters spil, og det er klart, at når de frie kræfter får lov at spille, så koster det noget. Man ønsker ikke nogen planlægning, og de steder, hvor man dog ønsker en planlægning, ønsker at få en styring — der er da kommet nogle enkelte forsøg — er disse forsøg hver eneste gang slået fejl; det er faktisk til at tude over, når man ser, hvordan disse forsøg falder ud, og hvad der egentlig sker.

Der er én gruppe, som hver eneste gang rammes, når man lader de frie kræfter spille, eller når disse styringsforsøg slår fejl, og det er de arbejdsløse. Det er givet, at samfundet som helhed kan mærke det, hvis man strammer inden for boligområdet. Det er også givet, at hele samfundet kan mærke det, hvis den økonomiske politik bliver strammet. Men der er én gruppe, som kontant og med det samme mærker disse stramninger, disse manglende styringer, og det er dem, der bliver arbejdsløse, dem, der bliver smidt ud fra arbejdspladserne, når disse ting slår fejl.

Vi har her på det sidste, som det er blevet nævnt, fået en masse henvendelser fra forskellige organisationer. Disse henvendelser har vi jo fået igennem flere år — det er noget, man bruger — men vi har vel aldrig fået så mange henvendelser på én gang, som vi har fået på det sidste. Når man vedtager sådanne henvendelser og resolutioner rundt omkring, er det jo ikke noget, man gør bare for sjøvs skyld, det er jo ikke noget, man gør for at gøre sig interessant; der ligger virkelig noget bag. Når slagteriarbejderne kommer med protester mod den politik, man fører på landbrugsområdet, hvor man protesterer mod, at alle disse søer slagtes, ja, så er slagtingen et udtryk for de frie kræfters spil, for der er en god pris på svin for øjeblikket, derfor skal de slagtes, men slagteriarbejderne er klar over, at hvis denne politik bliver ført ud i den yderste konsekvens, er der ikke nogen svin til næste år, og så får man arbejdsløshed.

Når bygningshåndværkerne protesterer mod den boligpolitik, man ønsker at føre fremover, er det, fordi de ved, at denne politik vil medføre arbejdsløshed, og så er

det vel naturligt, at de protesterer. Rundt omkring i kommunerne forventer man at få problemer, og når disse kommuner protesterer, er det også, fordi man ved, at der vil komme arbejdsløshed. Selv om kommunerne er i stand til at følge deres investeringsplaner, tilrettelægge vejanlæg og andre ting, vil de eksisterende arbejdspladser blive dårligere betjent, og muligheden for at oprette flere arbejdspladser, nye arbejdspladser, bliver dårlig; der bliver måske overhovedet ikke skabt nogen. Derfor protesterer man.

Vi har også et andet eksempel, hvor man ser, at regeringen prøver på at styre, men det mislykkes for den, og i hvert fald er man ikke konsekvent. Vi har jo inden for værfterne visse subventioner, og det er vel en udmærket ting, at værfterne får disse billige lån. Men følger man det op, undersøger man egentlig, om disse penge er givet godt ud? Vi har her på det sidste fået nogle protester fra B & W, som vel beviser, at det ikke hjælper ret meget, at man giver disse værfter økonomisk hjælp, når man så lader daleren rulle andre steder. Man burde selvfølgelig følge disse ting op, undersøge, om vilkårene for de ansatte på virksomhederne virkelig er så gode, at det kan betale sig at give dem disse billige lån.

Jeg kunne også fristes til at nævne en anden ting, som vel nok er et forsømt område. Det er hele vor uddannelsespolitik inden for industrien, hvor vi jo ikke ansætter lærlinge efter det behov, som samfundet har, men hvor lærlinge simpelt hen bliver ansat ud fra det ønske, som de enkelte arbejdsgivere har. Hvis en arbejdsgiver har en ledig drejebænk, all right, så bliver der ansat nogle maskinarbejderlærlinge, men der er da ingen garanti for, at vi har brug for disse maskinarbejdere. Hele denne uddannelsespolitik får lov til at passe sig selv, og det medfører, at enten må disse mennesker, som har gennemgået en uddannelse, gå som arbejdsmænd, eller også bliver de på et eller andet tidspunkt arbejdsløse.

Man kan altså se, at alle disse ting har noget med arbejdsløshedssatserne at gøre.

Man må også kunne se, at hele vores struktur inden for fagbevægelsen i virkeligheden er et resultat af disse arbejdsløhedssatser. Når vi i dette land ikke har industri-